

RESSÒ DE LA PARAULA

La pujada

L'encís del temps d'Advent rau en les seves invitacions a somniar. Els missatges profètics i els personatges que ens presenta la litúrgia tenen quelcom de seductors. I la veritat és que ens encoratgen a viure.

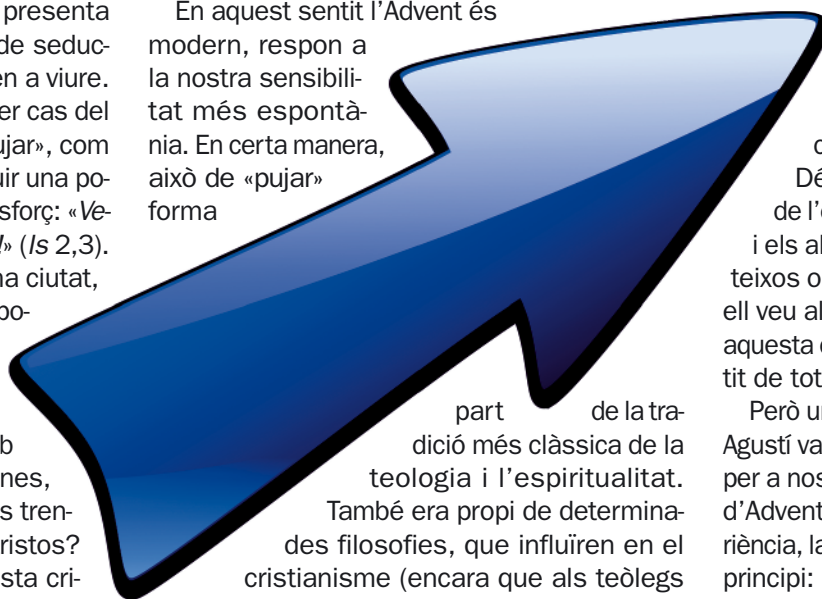
El primer pas, de fet, consisteix a fer cas del profeta Isaïes, que ens convida a «pujar», com qui anima els seus amics a aconseguir una posició millor mitjançant el bon ànim i l'esforç: «*Veniu, pugem a la muntanya del Senyor!*» (Is 2,3). Ell «ha vist» al cim de la muntanya una ciutat, una llar a la qual conflueixen tots els pobles i en la qual totes les nacions trobaran la pau.

Qui serà insensible a aquest somni, atès que cada dia ensopeguem amb una societat en conflicte, amb persones, pobles i grups exclosos, amb famílies trencades i amb individus crònicament tristos? Qui tancarà les seves orelles a aquesta crida (encara que després, en comprovar que «la pujada» requereix esforç i compromís, es retirarà)?

L'optimisme, la seguretat en els propis recursos, que caracteritza la societat moderna, podria sintonitzar amb la crida del profeta. Molts, dins de l'Església, entenen la seva fe precisament com un progrés, fruit de l'esforç comú; una lluita constant, que lliuren amb altres, per aconseguir un món millor per a tothom, on tothom trobi respectats els seus drets i hi hagi

pau (encara que solem oblidar que la muntanya i la ciutat són de Déu i ha estat Ell qui l'ha preparada).

En aquest sentit l'Advent és modern, respon a la nostra sensibilitat més espontània. En certa manera, això de «pujar» forma

part de la tradició més clàssica de la teologia i l'espiritualitat. També era propi de determinades filosofies, que influïren en el cristianisme (encara que als teòlegs que van renovar la teologia entorn del Concili Vaticà II no els agradava gens aquest llenguatge: pensaven que viure la fe «pujant» ens apartava perillosament del món real). Avui precisament se'ns proposen «espiritualitats» i religions que aporten la tranquil·litat enfront dels sofriments i les agressions del món.

Havent arribat sant Agustí a la seva plena maduresa com a cristià i com a bisbe, es va veure forçat a escriure una gran obra, *La Ciutat de Déu*. Venia a ser la resposta a les crítiques que

rebia l'Església de part d'alguns líders pagans, que acusaven la fe cristiana d'haver destruït la gran cultura de l'Imperi Romà: els somnis dels grans filòsofs i polítics que veien en Roma la ciutat perfecta. Sant Agustí, que havia participat també d'aquests somnis, fa tota una interpretació de la història, segons el projecte de Déu. Veu que la història és el resultat de l'enfrontament entre els qui estimen Déu i els altres i els qui només s'estimen a si mateixos oblidant els altres i Déu. Amb Jesucrist ell veu al final el triomf de la ciutat de l'amor: a aquesta ciutat hem de «pujar» i aquest és el sentit de tota la nostra existència.

Però un especialista en el pensament de sant Agustí va fer notar una cosa de gran importància per a nosaltres, especialment en aquest temps d'Advent. El sant va extreure de la seva experiència, la seva oració i la seva reflexió el següent principi:

«La Ciutat de Déu, rica en humilitat, ascendeix quan descendeix.»

Isaïes ens crida a pujar, els moderns a lluitar per aconseguir una utopia, alguns cristians a comprometre'ns per a construir un món millor. El veritable Advent ens posa davant un misteri: ¿com entendre i viure allò de pujar baixant? És talment el misteri de l'Encarnació.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Celebrem el camí! Visquem l'Advent!

Comencem l'Advent, aquest temps que inicia l'any litúrgic. Nadal és a prop. Preparem-nos per celebrar i viure la vinguda de Jesús, l'Infant de Betlem, el Salvador. Potser perquè s'acosta aquesta celebració, l'Advent és un temps amable, agradable de viure i de compartir. És agradable a nivell social. És agradable l'ambient festiu que es va generant mentre preparem les festes nadalenes amb il·lusió. És ben cert que no tot és bo, però convé valorar aquesta alegria festiva que es genera mentre grans i petits guarnim la casa i baixem les caixes de l'altell per treure'n les figures i preparar el pessebre. Quan els infants assagen nades, aprenen dècimes per recitar-les a la sobretaula del gran dia i obren finestres del calendari d'Advent. I també mentre preparem les felicitacions que farem arribar a familiars i amics, per cor-

reu ordinari o electrònic...; i pensar en els regals del dia de Reis, cercant el que farà feliç a cadascú i procurant que en el regal es noti, per sobre de tot, molt més la nostra estimació que el seu valor econòmic. Compartir l'ambient festiu amb moltes persones, desitjant felicitat, amb sinceritat, intentant portar-la a aquells que n'estan més necessitats. Sense oblidar els més pobres, participant en les campanyes de recollida d'aliments. Temps per fer créixer en la fe els nostres infants i joves.

L'Advent també és un temps especialment amable i agradable en l'àmbit cristià. En el seu camí cap a la festa de Nadal ens mostra amb força la tendresa de Déu vers nosaltres, el camí que està disposat a fer al costat nostre, l'esperança que ens ofereix convidant-nos a caminar pel camí del seu amor i a ser-ne

testimonis. Les paraules dels profetes ens parlen del consol que Déu ens vol donar, de l'amor que vol vessar sobre nosaltres i mitjançant les nostres vides. I com aquestes promeses es fan realitat en un Infant que està a punt de néixer, un Infant que necessitarà dels braços de Maria i de Josep per obrir-se camí per la vida, un Infant que gaudirà amb la visita d'uns pastors pobres a qui ningú tenia en consideració... Un Infant que es farà gran i mostrarà el camí de la benaurança a la humanitat.

Temps d'Advent. Preparar el camí del Senyor com ho feu Joan Baptista, com ho han fet tants homes i tantes dones de bona voluntat. «És aquell de qui diu l'Esclat: Jo envio davant teu el meu missatger perquè et prepari el camí» (Mt 11,10). Celebrem el camí!

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

La subida

El encanto del tiempo de Adviento reside en sus invitaciones a soñar. Los mensajes proféticos y los personajes que nos presenta la liturgia tienen algo de seductores. Y la verdad es que nos animan a vivir.

El primer paso, de hecho, consiste en hacer caso al profeta Isaías, que nos invita a «subir», como quien anima a sus amigos a alcanzar una posición mejor mediante el buen ánimo y el esfuerzo: «Venid, subamos al monte del Señor» (Is 2,3). Él «ha visto» en la cima de la montaña una ciudad, un hogar al que confluyen todos los pueblos y en el que todas las naciones encontrarán la paz.

¿Quién será insensible a este sueño, toda vez que cada día tropezamos con una sociedad en conflicto, con personas, pueblos y grupos excluidos, con familias rotas y con individuos crónicamente tristes? ¿Quién tapaná sus oídos a esta llamada (aunque después, al comprobar que «la subida» requiere esfuerzo y compromiso, se retire)?

El optimismo, la seguridad en los propios recursos, que caracteriza la sociedad moderna, podría sintonizar con la llamada del profeta. Muchos, dentro de la Iglesia, entienden su fe precisamente como un progreso, fruto del esfuerzo común; una constante lucha, que libran con otros, para conseguir un mundo mejor para todos, donde todos encuentren respetados sus derechos y haya paz (aunque solemos olvidar que el monte y la ciudad son de Dios y ha sido Él quien los ha preparado).

En este sentido el Adviento es moderno, responde a nuestra sensibilidad más espontánea. En cierto modo, eso de «subir» forma parte de la tradición más clásica de la teología y la espiritualidad. También era propio de determinadas filosofías, que influyeron en el cristianismo (aunque a los teólogos que renovaron la teología en torno al Concilio Vaticano II no les gustaba nada este lenguaje: pensaban que vivir la fe «subiendo» nos apartaba peligrosamente del mundo real). Hoy precisamente se nos proponen «espiritualidades» y religiones que aportan la tranquilidad frente a los sufrimientos y las agresiones del mundo.

Habiendo llegado san Agustín a su plena madurez como cristiano y como obispo, se vio forzado a escribir una gran obra, *La Ciudad de Dios*. Venía a ser la respuesta a las críticas que recibía la Iglesia de parte de algunos líderes paganos, que acusaban a la fe cristiana de haber destruido la gran cultura del Imperio Romano: los sueños de los grandes filósofos y políticos que veían en Roma la ciudad perfecta. San Agustín, que había participado también de estos sueños, hace toda una interpretación de la historia, según el proyecto de Dios. Ve que la historia es el resultado del enfrentamiento entre los que aman a Dios y a los demás y los que sólo se aman a sí mismos olvidando a los otros. Con Jesucristo él ve al final el triunfo de la ciudad del amor: a esa ciudad hemos de «subir» y ese es el sentido de toda nuestra existencia.

Pero un especialista en el pensamiento de san Agustín hizo notar algo de gran importancia para nosotros, especialmente en este tiempo de Adviento. El santo extrajo de su experiencia, su oración y su reflexión el siguiente principio:

«La Ciudad de Dios, rica en humildad, asciende cuando desciende.»

Isaías nos llama a ascender, los modernos a luchar para alcanzar una utopía, algunos cristianos a comprometernos para construir un mundo mejor. El verdadero Adviento nos pone delante un misterio: ¿cómo entender y vivir eso de subir descendiendo? Es talmente el misterio de la Encarnación.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Jornades de formació i animació pastoral 2019

Maria Assumpta Bargalló, a Vilafranca del Penedès

Amb el lema «Reptes i camins de l'Església avui» s'ha realitzat la XXV edició a Vilafranca, del 21 al 24 d'octubre, i la XIV a Sant Feliu de Llobregat, de l'11 al 14 de novembre. Tres de les temàtiques triades han estat comunes a les dues vicaries:

- Havent conclòs recentment el Sínode de l'Amazònia, podem dir que la sensibilitat ecològica i la cura del nostre planeta també s'han fet presents a les Jornades amb la ponència sobre les parròquies ecosolidàries, a càrrec de Maria Assumpta Bargalló, representant de Justícia i Pau.
- En una societat secularitzada com és la nostra, el diàleg entre creients i no creients és una realitat constant i inevitable. Sobre aquest tema va parlar la Maria del Mar Galceran, que és pedagoga i coordinadora del projecte social «El lloc de la dona», iniciativa de les germanes oblates al barri del Raval de Barcelona. Ella va posar de relleu algunes actituds que hem de tenir

els creients per intentar dialogar amb els no creients i també va explicar alguns àmbits o llocs comuns, com ara la bellesa, el sentit de la vida, l'amor, el patiment... que afavoreixen el diàleg a partir d'experiències comunes.

- La figura del papa Francesc continua essent un punt clau per als cristians avui dia i un referent mundial, més enllà dels creients. La Glòria Barrete, periodista de Sant Feliu de Llobre-

gat, especialitzada en temes de religió, va exposar els diversos aspectes de renovació que està aportant el seu pontificat, posant especialment èmfasi en l'estimulació del laïcat vers una corresponsabilitat i participació cada cop majors.

La quarta ponència a Vilafranca va ser la del doctor en Filosofia Jordi Pigem, que es titulava «En què creuen els qui no creuen». Pigem va voler transmetre que el paradigma de la ciència i la tècnica no pot arribar a explicar-ho tot i que en aquesta esquerra que necessàriament s'obre al misteri es pot obrir també una opció de diàleg entre qui no creu i qui creu.

A Sant Feliu de Llobregat va ser Anna Almuni, la delegada d'Apòstolat Seglar de l'Arquebisbat de Barcelona, qui va parlar del paper dels laics en l'Església i en el món d'avui, amb referències al proper Congrés de Laics a nivell estatal «Pueblo de Dios en salida», del 14 al 16 febrer de 2020.

Glòria Barrete, a Sant Feliu de Llobregat

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

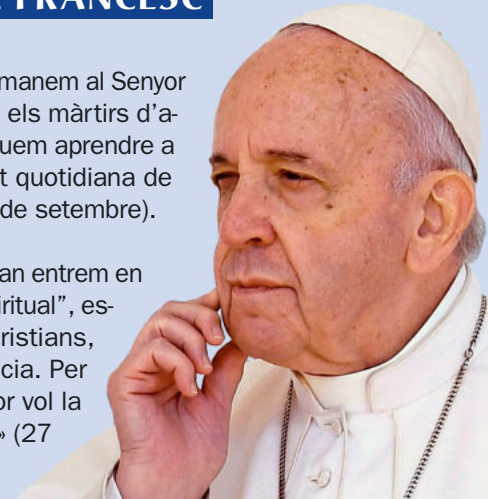

@Pontifex: «Estem cridats a ser testimonis i missatgers de la misericòrdia de Déu, a oferir al món llum allà on hi ha tenebres, esperança allà on regna la desesperació, salvació allà on abunda el pecat» (23 setembre).

@Pontifex: «Aprenguem a cridar les persones pel seu nom, com el Senyor fa amb nosaltres, i a renunciar als adjectius» (24 de setembre).

@Pontifex: «Demanem al Senyor que, observant els màrtirs d'ahir i d'avui, puguem aprendre a viure la fidelitat quotidiana de l'Evangeli» (27 de setembre).

@Pontifex: «Quan entrem en la "tebiesa espiritual", esdevenim mig cristians, sense substància. Per contra el Senyor vol la conversió, avui» (27 de setembre).

El Centre d'Acollida Abraham, millorat i ampliat

Durant els mesos d'estiu es van realitzar unes obres de millora i ampliació d'aquest centre de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat present a Vilafranca del Penedès, i el passat 13 de novembre va tenir lloc l'acte oficial d'inauguració, emmarcat en la celebració del Dia de les Persones Sense Llar, que enguany va ser el passat 24 d'octubre.

Les obres, que s'han finançat conjuntament entre Càritas Diocesana i l'Ajuntament de Vilafranca del Penedès, han permès dignificar l'estada i l'atenció a les persones sense llar.

Aquestes obres han consistit en:

- Ampliació del nombre de dutxes i lavabos.
- Rehabilitació de les dutxes i lavabos existents.
- Ampliació de l'espai de les rentadores, per facilitar-ne l'ús als participants del centre.
- Ampliació de l'espai comú del menjador, on els participants i el voluntariat poden compartir les estones de la tarda amb activitats.

Ja fa molts anys que des de Càritas es reivindica que es garanteixi un dret tant bàsic per a les persones com

Performance «Posa-hi cara»

és el d'un habitatge digne: un espai on protegir-se i desenvolupar-se com a persones. Però en el cas de les persones en situació de sense llar, encara hi ha molts més aspectes i drets que es veuen vulnerats, com el dret a la seguretat, a la sanitat, a accedir a les prestacions de protecció social, etc. Per aquest motiu, l'inici de l'acte va consistir en una performance per

«posar-hi cara» a les persones sense llar, amb la presentació de les històries de vida de set persones, participants al Programa de Sense Llar i Habitatge Social de Càritas. Per acabar aquesta primera part es va fer la lectura del manifest del Dia de les Persones Sense Llar.

L'acte va comptar amb la presència de Sr. Ramon Zaballa, tinent d'al-

calde de l'Ajuntament de Vilafranca del Penedès i coordinador de l'àrea de Serveis a les Persones i Promoció Social; Sr. Ramon E. Carbonell, director de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat; Sr. Pere Regull, alcalde de Vilafranca del Penedès; i el bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Agustí Cortés. Tots ells van voler destacar la necessitat de realitzar aquestes obres de millora per poder dignificar l'acollida i l'estada de les persones sense llar que s'adrecen al Centre. Van tenir unes paraules d'agraïment especial per a totes les persones voluntàries de Càritas de Vilafranca del Penedès, que ja des de 1982 van començar a acollir les persones que es trobaven al carrer, tasca que han continuat desenvolupant fins al dia d'avui.

Durant els parlaments

Assemblea del Col·legi diaconal

Divendres 8 de novembre es va reunir el conjunt dels diaques de la diòcesi en assemblea amb el bisbe Agustí. Va ser l'ocasió de revisar la memòria del curs passat i de presentar les activitats i serveis d'aquest curs.

També es va cloure la formació permanent que, per grups, ha treballat l'exhortació apostòlica *Gaudete et Exultate* del papa Francesc sobre la crida a la santedat en el món contemporani:

- Mn. Xavier Artigas va presentar les conclusions de la crida a la santedat «oberta a tothom, on no tot s'hi val» com a acollida del do de Déu que ens crida a una vida autèntica acompanyats pel seu Amor, evitant els perills dels dos subtils enemics de la santedat: creure que a Déu s'hi arriba només per la saviesa (gnosticisme) o per la voluntat (pelagianisme).
- Mn. Pere Pujol va exposar les conclusions d'aquesta crida «arrelada

en l'Evangeli i adaptada al món d'avui» centrada en les benaurances, camí de felicitat, que ens fa entrar en la dinàmica del Regne de Déu, fent-nos missioners apassionats de fe sòlida i compromesa que s'expressa amb les eines de la perseverança, la paciència, la mansuetud i l'alegria que brota del cor.

- Mn. Florenci Travé presentà la crida com una proposta de combat i vigilància i, també, de discerniment

i escolta, exposant l'estructura trinitària del discerniment que cerca de fer la voluntat de Déu, concretada en la referència a Jesús i interioritzada amb l'ajut i la força de l'Esperit Sant.

Per aquest curs i en sintonia amb l'objectiu diocesà, la formació es vol orientar cap a l'acompanyament dels laics, ajudant-los a descobrir que la seva mateixa vida és missió.

AGENDA

- **Vetlla de la Immaculada.** Dissabte 7 de desembre de 2019, a les 21 h, a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè de Barcelona.
- **Recés d'Advent dels seminaristes de Barcelona i Sant Feliu.** Dissabte 7 de desembre, a la casa de les Germanes Hospitalàries de la Santa Cruz, de Barcelona, predicat pel bisbe Agustí.
- **Eucaristia amb la comunitat paraguaiana de Corbera.** Diumenge 8 de desembre, a les 12 h, a la Parròquia de Sant Antoni Abat, presidida pel bisbe Agustí, amb motiu de la festivitat de la Mare de Déu de Caacupé, patrona de Paraguai.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

2. ■ **Dilluns**, I d'Advent (lit. hores: 1a setm.) [Is 2,1-5 (o bé, com que aquesta es va llegir ahir: Is 4,2-6) / Sl 121 / Mt 8,5-11]. Sant Silvà, bisbe; santa Bibiana, vg. i mr. (s. IV); santa Elisa, vg.; beata M. Àngela Astorch (1592-1665), vg. caputxina, de Barcelona.
3. □ **Dimarts** [Is 11,1-10 / Sl 71 / Lc 10,21-24]. Sant Francesc Xavier (1506-1552), prev. jesuïta navarrès, apòstol de l'Índia, patró de les missions i dels turistes; sant Cassià, mr.; sant Sofonies, profeta (s. VII aC); santa Magina, mr.
4. ■ **Dimecres** [Is 25,6-10a / Sl 22 / Mt 15,29-37]. Sant Joan Damas-

- cè (s. VII-VIII), prev. de la Laura de Sant Sabas i dr. de l'Església; santa Bàrbara, vg. i mr. d'Orient, patrona del ram dels carburants i dels artificiers, i també dels miners, invocada contra els llamps; santa Bernat, bisbe de Parma, card.; santa Ada, vg.
5. ■ **Dijous** [Is 26,1-6 / Sl 117 / Mt 7,21-24-27]. Sant Dalmau (o Dalmai), bisbe; sant Sabas (s. VI), abat fundador de la Gran Laura, prop de Jerusalem; sant Guerau de Braga, bisbe; santa Crispina, vg.
 6. ■ **Divendres** [Is 29,17-24 / Sl 26 / Mt 9,27-31]. Sant Nicolau (s. IV), bisbe de Mira (Lícia), venerat a Bari (s. X); sant Pere Pasqual, bisbe de Jaén i

- mr. (mercedari); sant Fortià, innocent mr. venerat a Torelló; santa Asel·la, vg.
7. □ **Dissabte** [Is 30,19-21.23-26 / Sl 146 / Mt 9,35-10,1.6-8]. Sant Ambrós o Ambrosi (†397), bisbe de Milà i dr. de l'Església; sant Eutiquí, papa (275-283) i mr.; santa Fara, abadessa.
 8. □ **Diumenge vinent**, (lit. hores: de la Solemnitat / 2a setm.) [Gn 3,9-15.20 / Sl 97 / Rm 15,4-9 (del dg. II d'Advent) / Lc 1,26-38]. Immaculada Concepció de la Benaurada Verge Maria, anomenada també la Puríssima. Sant Eucari, bisbe; sant Romaric, abat; santa Ester, reina bíblica (llibre del s. II aC).

Diumenge I d'Advent (A)

COMENTARI

«Siguem conscients del moment que vivim»

Comencem aquest diumenge un nou mes però també un nou any litúrgic, amb el primer diumenge d'Advent. El nostre mestre enguany serà l'evangelista Mateu. Ens preparem per a un nou naixement de Jesús; per això les paraules de l'evangeli ens conviden a la vigilància: *Estigueu a punt vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada*. Començar un nou any, preparar-nos per al naixement del Senyor és una invitació a renovar el nostre compromís cristià i això demana vetllar, estar atents a aquesta nova vinguda del Senyor, sabent que cada any és diferent, cada any és una nova ocasió de fidelitat al camí de Jesús. Per això recorda l'evangeli: *Els dies abans del diluvi tothom continuava menjant i bevent i casant-se, fins que Noè hagué entrat en l'arca. No s'havien adonat de res quan els sorprengué el diluvi*. Que no es pugui dir de nosaltres que no ens hem assabentat de res i que deixem passar aquest nou any, aquest Advent sense adonar-nos de la presència de Crist en la nostra vida.

I Isaïes ens presenta un programa extraordinari i sempre actual: *Ell posarà pau entre les nacions i apaivagarà tots els pobles, forjaran relles de les seves espases i falçs de les seves llances. Cap nació no empunyarà l'espasa contra una altra ni s'entrenaran mai més a fer la guerra*. Ja sabem que l'Advent és preparació per al naixement de Crist, el príncep de la pau. La millor forma de preparar-nos-hi és treballar per la pau, convertir totes les armes (també les armes de la paraula) en instruments de pau.

I Pau concreta: *Siguem conscients del moment que vivim. Prou de dormir. Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca, Comportem-nos com a ple dia. Fora l'abús de menjar i beure, fora els plaers i les impureses, fora les renyines i les enveges. Què hem de fer?: Treballar per la pau, sobrietat en la nostra vida, fora tota mena d'abusos: ser homes i dones nous.*

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 2,1-5)

Paraules revelades a Isaïes, fill d'Amós, sobre Judà i Jerusalem. Als darrers temps s'alçarà ferma la muntanya del temple del Senyor al cim de les muntanyes i per damunt dels turons. Totes les nacions hi afluiran, hi aniran tots els pobles dient: «Veniu, pugem a la muntanya del Senyor, al temple del Déu de Jacob, que ens ensenyi els seus camins i seguim les seves rutes; perquè de Sió en surt l'ensenyament, de Jerusalem, l'oracle del Senyor.» Ell posarà pau entre les nacions i apaivagarà tots els pobles, forjaran relles de les seves espases i falçs de les seves llances. Cap nació no empunyarà l'espasa contra una altra, ni s'entrenaran mai més a fer la guerra. Casa de Jacob, veniu, caminem a la llum del Senyor.

▶ Salm responsorial (121)

R. *Quina alegria quan em van dir: «Anem a la casa del Senyor.»*

Quina alegria quan em van dir: / «Anem a la casa del Senyor.» / Ja han arribat els nostres peus al teu lliandar, Jerusalem. R.

És allà que pugem les tribus, les tribus del Senyor. / A complir l'aliança d'Israel, / a lloar el nom del Senyor. / Allí hi ha els tribunals de justícia, / els tribunals del palau de David. R.

Augureu la pau a Jerusalem: / Que visquin segurs els qui t'estimen, / que sigui inviolable la pau dels teus murs, / la quietud dels teus merlets. R.

Per amor dels meus germans i amics, deixeu-me dir: / «Que hi hagi pau dintre teu.» / Per la casa del Senyor, el nostre Déu, / et desitjo la felicitat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 13,11-14a)

Germans, siguem conscients dels moments que vivim. Prou de dormir; ja és hora d'aixecar-nos. Avui tenim la salvació més a prop nostre que quan vam abraçar la fe. S'acaba la nit i el dia s'acosta. Despullem-nos de les obres pròpies de la fosca, revestim-nos l'armadura del combat a plena llum. Comportem-nos dignament com a ple dia. Fora l'abús de menjar i beure, fora els plaers i les impureses, fora les renyines i les enveges. Que el vostre vestit sigui Jesucrist, el Senyor.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 24,37-44)

En aquell temps, deia Jesús als seus deixebles: «Quan vindrà el Fill de l'home passarà com en temps de Noè. Els dies abans del diluvi tothom continuava menjant i bevent i casant-se, fins que Noè hagué entrat a l'arca. No s'havien adonat de res quan els sorprengué el diluvi i se'ls endugué tots. Igual passarà en l'adveniment del Fill de l'home. Si hi hagués llavors dos homes plegats al camp, potser l'un fóra pres i l'altre deixat; si hi hagués dues dones molent plegades, potser l'una fóra presa i l'altra deixada. Vetlleu, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor. Estigueu-ne segurs: si el cap de casa hagués previst l'hora de la nit que el lladre vindria, no s'hauria adormit ni hauria permès que li entressin a casa. Estigueu a punt també vosaltres, que el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 2,1-5)

Visión de Isaías, hijo de Amós, acerca de Judá y de Jerusalén. En los días futuros estará firme el monte de la casa del Señor, en la cumbre de las montañas, más elevado que las colinas. Hacia él confluirán todas las naciones, caminarán pueblos numerosos y dirán: «Venid, subamos al monte del Señor, a la casa del Dios de Jacob. Él nos instruirá en sus caminos y marcharemos por sus sendas; porque de Sió saldrá la ley, la palabra del Señor de Jerusalén». Juzgará entre las naciones, será árbitro de pueblos numerosos. De las espadas forjarán arados, de las lanzas, podaderas. No alzará la espada pueblo contra pueblo, no se adiestrarán para la guerra. Casa de Jacob, venid; caminemos a la luz del Señor.

▶ Salmo responsorial (121)

R. *Vamos alegres a la casa del Señor.*

¡Qué alegría cuando me dijeron: / «Vamos a la casa del Señor!» / Ya están pisando nuestros pies / tus umbrales, Jerusalén. R.

Allá suben las tribus, / las tribus del Señor, / según la costumbre de Israel, / a celebrar el nombre del Señor; / en ella están los tribunales de justicia, / en el palacio de David. R.

Desead la paz a Jerusalén: / «Vivan seguros los que te aman, / haya paz dentro de tus muros, / seguridad en tus palacios». R.

Por mis hermanos y compañeros, / voy a decir: «La paz contigo». / Por la casa del Señor, nuestro Dios, / te deseo todo bien. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 13,11-14a)

Hermanos: Comportaos reconociendo el momento en que vivís, pues ya es hora de despertaros del sueño, porque ahora la salvación está más cerca de nosotros que cuando abrazamos la fe. La noche está avanzada, el día está cerca: dejemos, pues, las obras de las tinieblas y pongámonos las armas de la luz. Andemos como en pleno día, con dignidad. Nada de comilonas y borracheras, nada de lujuria y desenfreno, nada de riñas y envidias. Revestíos más bien del Señor Jesucristo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 24,37-44)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Cuando venga el Hijo del hombre, pasará como en tiempo de Noé. En los días antes del diluvio, la gente comía y bebía, se casaban los hombres y las mujeres tomaban esposo, hasta el día en que Noé entró en el arca; y cuando menos lo esperaban llegó el diluvio y se los llevó a todos; lo mismo sucederá cuando venga el Hijo del hombre: dos hombres estarán en el campo, a uno se lo llevarán y a otro lo dejarán; dos mujeres estarán moliendo, a una se la llevarán y a otra la dejarán. Por tanto, estad en vela, porque no sabéis qué día vendrá vuestro Señor. Comprended que si supiera el dueño de casa a qué hora de la noche viene el ladrón, estaría en vela y no dejaría que abrieran un boquete en su casa. Por eso, estad, también vosotros preparados, porque a la hora que menos penséis viene el Hijo del hombre.»